

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1920	Ἡ Γέννησις τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ Παρασκευὴ 25 Δεκεμβρίου 2015 (θ. λειτ.)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἡ ἀνύψωσις τῆς πεσοῦσης ἀνθρωπότητος β'. Ὑψος ἀνορθώσεως

Ἡ ἐνανθρώπησις τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ εἶνε, ἀγαπητοί μου, **μυστήριον ἀσύλληπτον**· μόνο διὰ τῆς πίστεως μπορούμε νὰ τὸ προσεγγίσουμε. Εἶνε τὸ μυστήριον τὸ «*χρόνοις αἰωνίοις σεσιγημένον*» (Ῥωμ. 14,24), ἄφραστο καὶ ἀπερίγραπτον. Ὁ Θεὸς γίνεται ἀνθρωπος, «*ἵνα Θεὸν τὸν Ἀδὰμ ἀπεργάσῃται*» (Μ. Ἀθαν. καὶ ὁξ. αἰν. Εὐαγγελ.).

Ἡ ἐνανθρώπησις ἦλθε ὡς **φάρμακον** οὐρανόσταλτον, ἀπὸ τὴν ἁγία Τριάδα, γιὰ τὴν βαρέως νοσοῦσα ἀνθρωπότητα. Μόνο αὐτὸ τὸ φάρμακον ὑπῆρξε **ἀποτελεσματικόν**. Διότι, ὅπως λέει ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, ἂν ὁ ἀνθρωπος μπορούσε νὰ σωθῆ ἴσως, δὲν θὰ ἐρχόταν ὁ Χριστός.

Τὰ ἀνθρώπινα μέσα (φιλοσοφία, ἐπιστήμη, τέχνες, συστήματα, πολιτεύματα) δὲν μπορούσαν νὰ τὸν γιαιτρέψουν. Μπορεῖ κάποιος μ' ἕνα ποτήρι νερὸ νὰ ξεδιψάσῃ ὅλο τὸν κόσμον; Ἀδύνατον. Μόνο **ὁ Χριστὸς ἔχει «τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν»** καὶ καλεῖ· «*Εάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω*» (Ἰω. 4,10-11· 7,37). Δὲν εἶνε λόγια αὐτά· παρακαλῶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον νὰ μᾶς φωτίσῃ νὰ τὰ αἰσθανθοῦμε. Μακριὰ ἀπὸ τὸν ἐνανθρωπήσαντα Λόγον τοῦ Θεοῦ δὲν θὰ βροῦν ἀνάπαυσι οἱ καρδιές μας, θὰ εἴμαστε σὰν τὸν Τάνταλον.

Ἔρχονται σὲ λίγο τὰ Θεοφάνια καὶ θ' ἀκούσουμε· «*Ἀντλήσατε ὕδωρ μετ' εὐφροσύνης ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ σωτηρίου*» (Ἠσ. 12,3). Ὁ Ἰορδάνης αὐτός, ἡ χάρις τῶν θαυμάτων καὶ ἡ ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου, δὲν στερεύει ποτέ. **Ἐλάτε ὅλοι νὰ πιῆτε καὶ νὰ ξεδιψάσετε.**

***

«*Χριστὸς ἐπὶ γῆς, ὑψώθητε*». Εἶδαμε, ἀδελφοί μου, τὸ βάθος στὸ ὅποιο ἔπεσε ὁ ἀνθρωπος. Ἄλλ' ἐὰν ἀνοιξοῦμε τὴν ἱστορία, θὰ δοῦμε καὶ τὸ **ὑψος** ὅπου τὸν ἀνέβασε ὁ Χριστός. Τὸν βρῆκε σὲ κατάπτωσι, ἕνα κουρέλι ἐλεεινόν· τὸν βρῆκε σὲ κατάστασι κτηνώδη, καὶ τὸν ἔκανε ἄγγελον. Βρῆκε τὴν ἀνθρωπότητα νὰ ζῆ στὸ παρά φύσιν, καὶ τὴν ὕψωσε ὅχι μόνο στὸ κατὰ φύσιν ἀλλὰ καὶ **στὸ ὑπὲρ φύσιν**.

Πῶς ἔγινε αὐτό; Νά μιὰ εἰκόνα. Παρατηροῦσα στὸ λιμάνι τῆς Χαλκίδος, ποῦ ἦταν ἕνα πλοῖο βυθισμένο ἀπὸ τοὺς βομβαρδισμούς· ἔφεραν γερανὸ καὶ αὐτὸς σιγὰ - σιγὰ κατῶρθωσε νὰ ἀνελκύσῃ τὸ ναυάγιο. Ἔτσι ἔκανε καὶ ὁ Χριστὸς μετὰ τὴν ναυαγισμένη ἀνθρωπότητα, τὴν ἀνείλκυσε μετὰ τὸ γερανὸ του· **γερανὸς εἶνε ὁ σταυρός**. Ὅσο βαθειὰ κι ἂν βούλιαξες, ὅσο βαρὺς κι ἂν εἶσαι, ὅ,τι ἁμαρτήματα κι ἂν ἔχῃς, εἴτε ἄντρας εἶσαι εἴτε γυναίκα, μὴν ἀπελπιστῆς ποτέ· πές τα, κρέμασέ τα στὸ γερανόν. Ὁ γερανὸς εἶνε ἰσχυρός· θὰ σὲ ἀρπάξῃ ἀπ' τὸν πυθμένα τοῦ ὄχθου καὶ θὰ σὲ ἀνεβάσῃ ψηλά. Γι' αὐτὸ ἦρθε ὁ Χριστός· νὰ κἀνῃ ἀπὸ πόρνες ἀγγέλους, ἀπὸ φιλαργύρους ἐλεήμονες, ἀπὸ ἀκρατεῖς ἀνθρώπους ἐγκρατεῖς. Δὲν εἶνε μῦθος ἡ πίστι μας. Ὅποιος ἔκανε τὴν καρδιά του φάτνη, ἀκούει μέσα του νὰ κελαηδοῦν ἀηδόνια τοῦ παραδείσου.

***

Ἀκοῦστε μιὰ παραβολή. Κάποτε **ἕνας ἀνθρωπος**, καθὼς περπατοῦσε, γλίστρησε κ' **ἔπεσε σ' ἕνα λάκκο** βαθύ. Προσπάθησε νὰ γαντζωθῆ στὰ τοιχώματα, μὰ στάθηκε ἀδύνατον· δὲν ὑπῆρχαν προεξοχές νὰ πατήσῃ. Ματαιοπονοῦσε καὶ ἔπεφτε συνεχῶς μέσα στὸ λάκκο. Ἐν τῷ μεταξύ νύχτωσε. Ἄρχισε νὰ φωνάζῃ «βοήθεια», μὰ ποῦ ν' ἀκουστῆ ἡ φωνή του; Ἄρχισε πλέον ν' ἀπελπίζεται.

● Ὑστερα ἀπὸ πολλὰς ὥρες, παρουσιάστηκε πάνω ἀπὸ τὸ λάκκο κάποιος. Τὸν κοίταξε στὸ βάθος, ἀλλὰ τὸ μόνο ποῦ ἔκανε ἦταν νὰ τοῦ πῆ· -Τί φωνάζεις; στραβὸς ἦσουν κ' ἔπεσες μέσα; δὲν ἀνοίγεις λίγο τὰ μάτια σου;... καὶ τράβηξε τὸ δρόμον του. Πάει αὐτός. Ὅχι μόνο δὲν τὸν παρηγόρησε, ἀλλὰ τοῦ εἶπε καὶ **πικρὰ λόγια**.

● Μετὰ πέρασε ἀπὸ κεῖ ἕνας ἄλλος. Αὐτὸς ἦταν συναισθηματικὸς τύπος. Τὸν εἶδε καὶ συγκινήθηκε. -Ἄχ καημένε, εἶπε, πῶς ἔπεσες μέσα ἐδῶ; σὲ λυπᾶμαι!... κι ἄρχισε νὰ κλαίῃ χωρὶς νὰ κἀνῃ τίποτε ἄλλο. Ἐκεῖνος τοῦ λέ-

ει· –Δέν χρειάζονται τὰ **δάκρυα**· μπορείς νὰ κάνης κάτι νὰ μὲ βγάλῃς ἀπὸ ἴδω μέσα;

● Μετὰ παρουσιάστηκε ἕνας τρίτος. –Σὲ βλέπω, μωρέ, λέει, καὶ θέλω νὰ σὲ σώσω, μὰ φοβᾶμαι μὴ γλιστρήσω κ' ἐγώ· γιατί τὸ βάθος δημιουργεῖ **φόβο**, μοῦ φέρνει ἴλιγγο!... Αὐτὸ εἶπε καὶ τραβήχτηκε πίσω, μὴν πάθῃ τὰ ἴδια.

● Ἦρθε κ' ἕνας ἄλλος. Αὐτὸς ἔκανε κάποια **ἀπόπειρα** νὰ βοηθήσῃ, ἀλλὰ τελικὰ δὲν κατάφερε κάτι οὐσιαστικό. (Ἔολοι αὐτοὶ ἐκπροσωποῦν τὶς διάφορες φιλοσοφικὲς σχολές, τὰ κοινωνικὰ συστήματα καὶ θρησκευτά).

● Τέλος ἦρθε καὶ κάποιος, ποὺ δὲν εἶπε πολλές κουβέντες. Αὐτὸς εἶχε μιὰ **μεγάλῃ σκάλα**, οὐράνια. Κατέβηκε στὸ βάθος, πῆρε στὴν ἀγκαλιά του τὸν πεσμένο καὶ τὸν ἀνέβασε ἐπάνω. Κι ὁ λυτρωμένος ἔπεσε στὰ πόδια του καὶ τοῦ εἶπε· –Σ' εὐγνωμονῶ, εἶσαι ὁ εὐεργέτης μου!...

Καταλάβατε τὴν παραβολή; Ἔτσι ἀκριβῶς ἦταν ὁ ἄνθρωπος, ἐγὼ κ' ἐσύ· ἤμασταν μέσα σὲ λάκκο μὲ σκορπιούς καὶ φίδια καὶ λιοντάρια. Ἦρθαν πάνω μας διάφοροι μέσα στὴν ἱστορία· μᾶς εἶπαν παραμύθια, μὰ κανένας δὲν μπόρεσε νὰ φτάσῃ κοντὰ μας. Μόνο ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου, κατέβηκε κάτω, «*ἐν λάκκῳ κατωτάτῳ, ἐν σκοτεινοῖς καὶ ἐν σκιᾷ θανάτου*», ποὺ λέει ὁ Δαυὶδ (Ψαλμ. 87,7). Ἄν δὲν ἐρχόταν αὐτός, τὸ τέλος μας θὰ ἦταν οἰκτρό. Ἦ Χριστέ –ἄς τὸ πῆ κάθε καρδιά, κάθε πνοή–, ἐσύ εἶσαι ὁ **Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου!**

***

Ὁ ἀνόητος κόσμος, ἀδελφοί μου, στρέφει τὰ μάτια στὸ **διάστημα**, μήπως μὲ τοὺς πυραύλους καὶ τὰ διαστημόπλοια ἀνακαλύψῃ ζωὴ σὲ ἄλλους πλανῆτες. Δὲν ξέρουμε τὰ σχέδια τοῦ Θεοῦ· εἴμαστε κοντόφθαλμοι, δὲ βλέπουμε πέρα ἀπ' τὴ μύτη μας· οὔτε ξέρουμε ἂν τὴν ἄλλη στιγμή θὰ ζοῦμε ἢ μήπως κανένας σεισμός γκρεμίσῃ τὴ φαυλότητα καὶ ἀνομία τοῦ κόσμου τούτου. Δὲν τὰ γνωρίζω αὐτὰ τὰ πράγματα, ἕνα μόνο γνωρίζω· ὅτι, μὲ τὸ θεῖο ἔλεος, «*ἐπεσκέπατο ἡμᾶς ἀνατολὴ ἐξ ὕψους*» (Λουκ. 1,78).

Κοιτάζουν τ' ἀστέρια καὶ ψάχνουν γιὰ ἐξωγήινους. Δὲν εἶμαι ἀπὸ ἴκείνους ποὺ παραδέχονται **φαντασίες**· ἀλλὰ πρὸς στιγμὴν ἄς κάνω τὴν παραχώρησι νὰ δεχθῶ τὴν **ὑπόθεσι**, ὅτι ὑπάρχουν κάπου τέτοια ὄντα καὶ ὅτι μιὰ μέρα κάποιο ἀπ' αὐτὰ βρίσκει τρόπο καὶ φτάνει ἐδῶ στὴ Γῆ. Φαντάζεται κανεὶς σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι τί θὰ γινόταν; Θὰ σταματοῦσαν τὰ πάντα, θὰ ἔσπευδαν ὅλοι γύρω του, θὰ τὸν βομβάρδιζαν μὲ ἐρωτήσεις θέλοντας νὰ μάθουν πῶς ζοῦν ἐκεῖ στὸ μακρινὸ πλανῆτη τους... Ὅλα αὐτὰ φανταστικὴ ὑπόθεσι.

Τί ἐορτάζουμε ὁμῶς τώρα; Ὅχι φανταστικὰ ἀλλὰ πραγματικά, καὶ ὄχι ἀπὸ ἕνα πλανῆτη ἀλλ' ἀπὸ τὰ ἄφθαστα ὕψη τοῦ οὐρανοῦ, **μᾶς ἐπισκέφθηκε** – ποιός; ὄχι ἕνα πλάσμα ἀλλ' αὐτὸς ὁ **Πλάστης καὶ δημιουργὸς** τοῦ παντός!

Τὸ εἶπε ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Αὐτὸς μᾶς βεβαιώνει ὅτι, ὄχι σὲ ἄλλους πλανῆτες ἀλλὰ στὴν ἄφθαρτη βασιλεία τοῦ οὐρανοῦ Πατρός, ὑπάρχουν **πολλὲς κατοικίες** ποὺ ἔχουν ἐτοιμασθῆ **γιὰ τοὺς ἐκλεκτούς**· «*Ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πατρός μου μοναὶ πολλαὶ εἶσι· πορεύομαι ἐτοιμάσαι τόπον ὑμῖν*» (Ἰω. 14,2). Ἦ τί ἐκπλήξεις, τί μεγαλεῖα, ἀδελφοί μου! Πιστεῦτε, πιστεῦτε στὸ Χριστό! Δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο· τὰ πάντα εἶνε ψέμα, ἀπάτη, σχήματα, πομφόλυγες. Ἔνα μένει· τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, τὸ ἄστρο τῆς Βηθλεέμ, ποὺ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὸ σβῆσῃ καμμιά κοσμοθεωρία, κανένα ψευδοσύστημα.

***

Τελειώνοντας ἀπευθύνω κ' ἐγὼ τὸ ἐρώτημα τοῦ προφήτου· «*Τίς σοφὸς καὶ συνήσει ταῦτα;*» (Ἰσα. 14,10). Τὸ παραφράζω μαζί μὲ τὸν ἱερὸ Χρυσόστομο καὶ λέω· «*Τίς πιστός, καὶ συνήσει ταῦτα;*». Ποιός ἔχει καρδιὰ ἀπλῆ νὰ νιώσῃ τὸ ἀσύλληπτο μεγαλεῖο; Δός μου, Χριστέ μου, μιὰ καρδιὰ σὰν τῶν ποιμένων τῆς Βηθλεέμ, νὰ καταλάβω κ' ἐγὼ τὴ νύχτα τῶν Χριστουγέννων!

Ζοῦμε, ἀδελφοί μου, σὲ **ἐποχὴ ἀπιστίας** ἀνευ προηγουμένου. Οὔτε ἐμεῖς ποὺ φοροῦμε τὸ μαῦρο ράσο δὲν πιστεύουμε. Διότι ἂν πιστεύαμε, ἢ κατάστασι θὰ ἦταν διαφορετικὴ. Στὰ χεῖλη ἔχουμε τὸ Χριστό, ἀλλὰ μέσ' στὴν καρδιὰ εἶνε ὁ διάβολος, ἢ κακία, ὁ φθόνος.

Δὲν ζοῦμε τὸ Χριστὸ μὲ συνέπεια· ζοῦμε σὰν τοὺς εἰδωλολάτρες, μπορῶ νὰ πῶ χειρότερα κι ἀπ' αὐτούς. Γιατὶ ὑπάρχουν εἰδωλολάτρες καὶ μετὰ Χριστόν. Ὅπως, τολμῶ νὰ πῶ, ὑπῆρχαν κάποιοι Χριστιανοὶ πρὸ Χριστοῦ, ἔτσι τώρα ὑπάρχουν καὶ **εἰδωλολάτρες μετὰ Χριστόν**. Ἦ ποιά κόλασις θὰ δεχθῆ αὐτούς ποὺ πίστεψαν, βαπτίσθηκαν, μυρώθηκαν, εἶδαν θαύματα, κι ὁμῶς ζοῦν σὰν εἰδωλολάτρες; Μὲ λύπη τὸ λέω· ἂν κατεβῆ ἄγγελος καὶ μᾶς κοσκινίσῃ ὅλους, ἀμφιβάλλω ἂν μέσα στοὺς ἑκατὸ Χριστιανούς θὰ βρῆ ἕναν νὰ ζῆ μὲ συνέπεια.

Ἔορτάζουμε Χριστούγεννα, ἀλλὰ μὲ γλέντια, διασκεδάσεις, κραιπάλες, ὄργια· μὲ θεάματα, καζίνα καὶ ἀκολασία. Τέτοια Χριστούγεννα δὲν θέλει ὁ Θεός· εἶνε Χριστούγεννα χωρὶς Χριστό. Εὔχομαι σ' ἐσᾶς, σὶς οἰκογένειες καὶ τὰ παιδιά σας, νὰ ἐορτάσετε **Χριστούγεννα μὲ Χριστό**· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**